

Sygn. akt IV CSK 78/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa D. W., J. W. i A. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w Z.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od D. W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł oraz od J. W. i A. W. kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 września 2016 r. powodowie J. W., A. W. i D. W. oparli na obu podstawach kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania tym, iż „w rozpoznawanej sprawie oczywiście naruszono prawo”.

W odpowiedzi na skargę pozwany Skarb Państwa - Prezes Sądu Rejonowego w Z. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez wnoszącego skargę (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku, zostały określone w bogatym i ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Objąsnilo w nim także, iż skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wszystkich ewentualnych wątpliwości prawnych, jakie występują w procesie orzekania (stosowania i wykładni prawa).

Powodowie nie wskazali prawidłowo przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, powołując się ogólnie na oczywiste naruszenie prawa w sprawie oraz określając swoje poglądy w tej kwestii jako „oczywiste”. Na podstawie tych sformułowań można jedynie założyć, że skarżącym chodziło o przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem o oczywistą zasadność skargi.

Powołując się na tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania strona wnosząca skargę powinna wskazać przepisy, które doznały oczywistego naruszenia, a ponadto przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego ich naruszenia, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ

187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie powołanej przyczyny powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw skargi, ani być sformułowane w sposób wymagający oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku powodów warunkom tym nie odpowiada. Skarżący nie tylko nie wskazali „oczywiście” - ich zdaniem - naruszonych przepisów prawa, lecz sprowadzili uzasadnienie wniosku do powtórzenia powołanych w skardze zarzutów i skróconej wersji ich uzasadnienia, co musiałoby prowadzić do niedopuszczalnej na tym etapie postępowania kontroli zasadności podstaw skargi. Skarżący pominęli w skardze niezbędną przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentację prawną, przekonującą o „oczywistej” zasadności wniesionego środka.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.